

LBRIS

We know
books

BEZNA

MORGAN HEXNER

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2024

PROLOG

Alergam fără direcție și fără să mă pot opri. Pașii o luau ușor într-o parte, sau așa aveam impresia, căci nu puteam să străpung bezna din fața privirii. Mi-am dus mâna la ochi, instinctiv, de parcă aș fi vrut să o alung, și am reușit să întrevăd semiobscuritatea unei păduri.

Un lichid cald, care mi se prelingea pe ochi - *asta* îmi bloca vederea. Dar ce mă speria cel mai tare nu era cantitatea de sânge care continua să-mi acopere câmpul vizual, ci mâinile. Mâinile nu erau ale mele.

Nu recunoșteam palmele înguste, degetele subțiri și scurțuțe: forma unghiilor diferită de a mea, ori faptul că fuseseră roase din carne, astea demonstrau că... oare *era* un vis?

Ce se întâmplă?

Nu puteam să-mi răspund, fugeam în continuare, nu știam de *ce* sau de *cine*. Iar teama că pot fi auzită mă inundase chiar și mai puternic decât cea a necunoscutului - sau a durerii din zona cefei, ori din partea dreaptă de deasupra ochilor de unde încă șiroia incontrolabil lichidul vâscos. Cald. Aveam mâinile sloi sub fierbințeala sângelui.

Atunci am remarcat că aveam picioarele goale și că, pe lângă peticele rare de zăpadă, tălpile îmi erau zgâriate de un pământ tare și zgrunțuros.

Și de ce aveam pe mine doar o rochie subțire? Privindu-mi picioarele, am văzut un firicel de sânge închegat pe piciorul stâng, și odată cu această realizare, a mai venit una care mi-a dat un imbold de a fugi și mai tare, și mai adânc în pădure. *Ardea*. Și pântecul mă durea, de parcă aș fi fost lovită. Din interior.

Imaginile a ceea ce se petrecuse au fost și mai dureroase. Rapide. Succesive. Doar bucăți, dar îndeajuns încât să înțeleg sângele de pe picior, rochia subțire de pe mine în toiul iernii, cât și arsura *aceea*.

Nu puteam să mă eliberez de mâinile lui puternice și mari, una o avea peste mandibula mea, atât de apăsată încât am sesizat un gust metalic în gură, iar cealaltă îmi imobilizase peste cap ambele încheieturi, în timp ce se sforța cu toată greutatea în mine.

Lacrimile îmi inundaseră demult câmpul vizual, așa că nu am putut să îi disting chipul, era doar o umbră deasupra mea, rupându-mi interiorul cu fiecare mișcare brutală.

Mă înecam cu propriul sânge, iar el mă apăsa și mai tare. Voiam să mor, să nu mai fiu conștientă, să scap de tot ceea ce mi se întâmpla.

Am crezut că Dumnezeu mă aude atunci când și-a luat mâinile de pe mine, în schimb mi-a întors capul cu o palmă zdravănă, de parcă nu ar fi suportat să mă vadă plângând, respingându-l. Mi-am pierdut cunoștința când palmele au devenit pumni.

Dar Dumnezeu nu m-a auzit. Altfel nu mi-aș fi recăpătat cunoștința când mă trăgea de picioare, ducându-mă în pădure. Măcar de-aș fi murit odată. Nu am mai scos niciun zgomot, înfrângându-mi lacrimile când mă mai loveam de câte o piatră în timp ce mă târa spre... moarte.

Apoi s-a oprit. În liniștea mormântală a serii am distins slab susurul unei ape. Voia să se asigure că rămân inconștientă și că trupul îmi va fi găsit prea târziu – ca să nu fie prins.

Oricât aș fi tras să mor, nu am vrut să scape nepedepsit. Mi-am dorit să sufere cu aceeași intensitate, să se chinuie, să fie schingiuit și torturat și trădat, așa cum fusesem și eu.

Te pot ajuta. Doar spune-mi.

Nu am pus sub semnul întrebării vocea pe care am auzit-o șoptită în propria minte. Dumnezeu mă părăsise deja. Dovada era soarta mea, dacă nu acceptam ajutorul oferit: să plutesc spre neființă.

Vreau. Să. Plătească.

Vocea cu care am răspuns îmi părea cunoscută. Doar nu era...

Sentimentul de răzbunare mă inundă cu o putere de care nu mă credeam capabilă.

Când Umbra a vrut să mă ridice, i-am înfipt cu toată puterea un picior în față. Sângele îi fășni pe nas și se dezechilibra, plonjând în pârau.

Preț de o secundă liniștea nopții a cuprins restul pădurii. Imediat după, bubuitul pulsului îmi oferi certitudinea că încă trăiesc și că trebuie să scap de acolo.

Nu m-am uitat în urmă, am alergat cât m-au ținut plămâni și picioarele. M-am dus cât mai departe, uimită de puterea ciudată care mă animase.

Ceva nu era bine. Dar am continuat să fug, adâncindu-mă în pădure, cât mai departe de pârau, cât mai departe de *el*.

Vei plăti cândva un preț, îmi șopti în minte vocea feminină, cu o răceală care îmi făcu pielea să se înfioare de parcă eu aș fi plonjat în apa semi înghețată.

Orice, s-a grăbit vocea aceea familiară să răspundă. Doar fă-mă să uit.

Amețea m-a cuprins, pașii mi-au devenit nesiguri și m-am prăbușit la marginea unui drum.

Din depărtare părea că se vede ceva, ca o lumină la capătul tunelului, și am crezut că asta e: voi îmbrățișa nimicnicia scăldată de Lumină, dar erau doar farurile unei mașini care încetinea.

Dumnezeu nu mă părăsise. Era mai rău. Nu exista.

Imaginile se succedau iarăși cu o viteză amețitoare. Am simțit sub subsuori niște mâini ridicându-mă, am auzit din depărtare voci, apoi un hol lung, alb și zgomotul scârțâitor al roților tărgii care mă căra, mirosul de iod, reflexia propriului chip într-un ciob când am încercat să-mi iau viața... când *ea* a vrut să nu mai fie.

Buclele nu îi erau roșcate atunci. Era doar o copilă.

PARTEA 1

*„Înainte de a te fi zămislit în pântece te-am cunoscut,
și înainte de a ieși din pântece te-am sfințit
și te-am rânduit prooroc pentru popoare”.*

Ieremia 1:5

*„Atunci vei afla har și bunăvoință înaintea
Lui Dumnezeu și a oamenilor”*

Pildele lui Solomon 3:4

CAPITOLUL I
VARIABLE

Îmi făcusem o promisiune în urmă cu ceva timp: nu aveam să mai las disperarea să muște din mine cu atâta forță încât să fiu pusă la pământ.

Aveam să lupt cu întreg universul, cu tot echilibrul și orice altă idee stupidă căreia ar fi trebuit să mă subscriu, să îi devin sclavă, fără să o pun vreo clipă la îndoială.

Asistenta mă scutura de umeri, realizând abia atunci că mă lăsasem să alunec într-o stare de șoc.

Am privit-o și instant femeia a rămas pironită. M-am ridicat cu mișcări sigure, făcându-l pe doctor să iasă din încăpere, doar dorindu-mi asta.

– Nu vei muri, nu te voi lăsa să devii doar o victimă colaterală. Totul încetează acum.

Mi-am așezat mâinile asupra pieptului dezgolit al lui Andrei. Încă îi simțeam căldura trupului, trebuia doar să îi aduc sufletul înapoi. *Doar*. Am râs în sinea mea, canalizându-mi toată puterea, făcându-i trupul să vibreze sub mâinile mele asemenea aparatului de resuscitare.

Țiuitul se încăpățâna să rămână pe aceeași frecvență sonoră. Nicio schimbare.

– Întoarce-te odată! Universul încă nu s-a bucurat de ultimul tău zâmbet, ai atâtea pentru care să trăiești și să te bucuri de viață, Andrei! Nu te întoarce pentru mine, fă-o pentru tine, pentru tot ce e frumos în viața asta.

Trupul i s-a ridicat sub fluxul de energie care venea dinspre mâinile mele tremurânde. Sunetul continua să fie același.

– Te rog, vino înapoi! Nu îl pedepsi pentru greșelile mele.

Doamne, dacă ești acolo, adu-l înapoi.

Dar Dumnezeu nu era pe frecvență. Sunetul nu se modifica, nicio bătaie de inimă în plus.

– Dacă așa vrei să fie, voi lupta contra Ta, pentru că nu este corect, just, sau drept ceea ce faci prin absența cu care ne înconjori. Îl voi aduce înapoi cu orice preț, fie de voi sfida regulile Tale, Doamne!

M-am apropiat de Andrei. O lacrimă i se rostogolise din ochiul drept. L-am sărutat scurt și am canalizat întreaga energie vitală din încăperea, din spital, din propriul Har, corpul ridicându-mi-se de la sol.

Am încetat să mai văd prin propriii ochi, ci prin ochii energetici, dincolo de care lumea avea alte culori și texturi, mult mai fluide, mult mai luminoase, mereu în mișcare. Trupul lui Andrei era lipsit de culoare, precum o gaură neagră care nu îmi arăta decât lipsa sufletului din trupul lui.

Am căutat în planul spiritual orice urmă de rătăcire, căci în camera de spital nu se materializă precum un spirit, deci probabil era pe undeva rătăcit, poate chiar ca o fantomă roșie.

Amy, gândește mai repede, mă îmbărbătam de una singură. Sunt câteva posibilități dacă nu e aici și s-a transformat într-o fantomă. Poate fi una roșie, galbenă, verde sau indigo, dar e prea din scurt să devină conștient, deci este ori legat de locul unde inima i s-a oprit prima oară, la petrecere, acasă la mine, ori la ai lui, ori la liceu, ori prin vreunul din parcurile pe unde ne plimbam. Deci trebuia să mă concentrez la... o parte semnificativă a întregului București, din vest până în centru, și apoi o parte din nord. Nu s-ar fi îndepărtat mai mult de atât dacă era fantomă. Dacă... Am lăsat gândul să-mi alunece din minte și m-am concentrat la fapte, căci timpul era limitat.

M-am conectat la toate vibrațiile joase din acele zone ale orașului, căutându-i disperarea, singurătatea, confuzia, teama, dorința de a reveni, tot ce ar fi putut simți un suflet proaspăt desprins de trup și am reușit să captez ceva.

Am tras de energia spiritului rătăcit care aducea întrucâtva cu Andrei, aceeași constituție, același hanorac tras peste cap, așa cum purta el de obicei, aceeași energie joasă care îmi închipuiam că este a lui și am adus-o cu forța în trupul lui. Ciudat sau nu, rătăcea în parcul de la Spitalul Militar – unde fusesem și eu, la rândul meu, de atâta amar de ori.

Corpul începu să i se zbată, și atunci am sigilat orice porțiță care ar fi putut să-i mai permită ieșirea spiritului din trup. M-am asigurat că trupul îi este bine, vindecând și peticind, pe unde era necesar, orice formă de slăbiciune fizică existentă. I-am mângâiat inima cu fuioare de energie alb-argintie cu irizații roz, făcând-o să piardă urmele infarctului suferit și întărind-o.

Țiuitul s-a transformat din liniar în sacadat, haotic, dar măcar inima începuse să îi bată.

M-am lăsat să alunec către sol, dar nu am apucat să răsufli ușurată, căci ușa a fost izbită de perete.

Am deschis ochii fizici, și am văzut-o pe Lilith cum îi îmbrățișează trupul încă inconștient.

– Mulțumesc, îmi șopti cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.

Am încuviințat, luptând cu impulsul de a o trage de păr de pe Andrei.

În minte am auzit o bătaie persistentă. Am putut sesiza că vocea era a Ralucăi, de undeva din depărtare.

– Amy! țipă înfundat, dar părea că vocea se apropie din ce în ce mai tare. Îți dai seama ce ai făcut?

– Cheamă ajutoare, trebuie să fie stabilizat, i-am ordonat lui Lilith și am ieșit din salon, pentru a mă putea concentra către profa de Istorie care părea mai agitată decât de obicei.

Un sentiment de groază m-a cuprins, înțelegând că sunt enorm de multe variabile pe care nu le luasem în calcul când deciseseam să-l readuc pe Andrei înapoi în trup.

– Am greșit, știu. Dar nu îmi pasă, trebuia să fac asta. Nu îmi permit cu Andrei aceeași greșală pe care am făcut-o cu preotul Niculae, i-am transmitei profei mintal.

Puteam să aud că pulsul lui Andrei se stabilizează, apoi am zărit-o pe Lilith cum trecu val-vârtej pe lângă mine, căutând ajutoare.

– Nu e vorba că ai greșit, Amy, și eu aș fi luptat să-l aduc înapoi pe Andrei, problema e că preotul Niculae a acceptat moartea și trecerea Dincolo, l-ai văzut, dar în cazul lui Andrei nu s-a petrecut așa.

De unde știa?

– Manuscrisul, mă lămurii într-un cuvânt Raluca, înainte să-i transmit și ei întrebarea.

– M-am pripit când m-am conectat la energiile reziduale roșii, vrei să spui că...

– Da, exact asta vreau să spun, îmi întrerupse profa vocea mintală. Ai reușit să aduci un suflet în trupul lui Andrei, dar nu te-ai asigurat că este al lui. Și dacă nu este Andrei, înseamnă că undeva, un trup moare de-a binelea și că acel spirit în loc să atingă Poarta sau să fie fantomă, trăiește în corpul care nu i se cuvine.

Pe lângă mine au trecut doctorul de mai devreme, afișându-mi o expresie perplexă, însoțit de o altă asistentă care nici nu mă băgă de seamă. I-am ignorat, concentrându-mă la Raluca, deși distanța – unde Dumnezeu era? – mă făcea să

consum o cantitate de energie pe care nu o mai aveam după ce reușisem să îl readuc pe Andrei, speram eu, în trupul lui și după ce îi reparasem inima.

– Dacă am făcut asta și ai dreptate, am dat-o în bară, am rostit cu o voce care mi se stingea. Și nu pentru că am interferat cu echilibrul Universului, ci pentru că un suflet diferit ocupă trupul lui Andrei. Da, sunt grave amândouă. Dar ce mă îngrijorează este posibilitatea în care nu l-am simțit pe Andrei, așa cum s-a petrecut cu preotul, pentru că Andrei nu mai este, de fapt, în planul spiritual suprapus planului nostru material. Fiindcă dacă e așa, înseamnă că Andrei... că prietenul meu cel mai bun... că...

– ... că este într-una dintre dimensiunile în care nici tu nu ai acces, unde nimeni din lumea asta nu are, sau cel puțin, de unde nu se poate întoarce niciodată întreg, încheie pe un ton sobru Raluca, unul pe care nu îl mai auzisem niciodată venind dinspre ea.

Am încremenit. Broboane de transpirație mi-au împodobit fruntea și un tremurat ciudat mi-a străbătut întreg trupul.

– Am să stau în preajma lui până își revine. Nu vom ști decât după ce își recapătă cunoștința, i-am răspuns după ce, privind prin ochii energetici, nu am putut sesiza imaginea altui spirit suprapusă peste corpul lui Andrei.

Am înghițit în sec. Aș fi putut face lucrurile mai bine? Cu siguranță. Avea rost să mă învinovățesc în cazul în care greșisem? Nu, nu ajuta pe nimeni. Puteam să fac un plan și să nu mă mai las condusă de temeri? Da. Puteam să fiu soldatul de care aveam nevoie și să mă concentrez pe a rezolva problemele în loc să mă scufund în ele. Pentru că dacă o clipă mă lăsam copleșită, Universul nu mai avea niciun sens. Așa că eram

datoare să îi ofer unul. Pentru mine, cel puțin. Ca apoi să fiu în stare să rezolv toată mizeria cauzată de propria lipsă de judecată, cât și de propria slăbiciune.

– Vin cât de repede pot înapoi în țară, mă anunță Raluca, trezindu-mă din reverii. Manuscrisul deja a dispărut. Nu mai știu acum nimic în plus față de tine. Dar mă întorc cu câteva vești care s-ar putea să ne ajute în cazul în care...

Nu reuși să termine fraza. Nici eu nu am mai continuat-o. Știam ce am de făcut în ambele situații. Dacă Andrei era, într-adevăr bine - să fiu alături de el în modul în care mă mai putea accepta, făcând orice pentru a-l vedea fericit. Iar în cazul în care greșisem, aveam să îl aduc înapoi, fie și de-ar fi fost nevoie să mă curăț de toată mizeria umană pentru a-l smulge din Rai. Nu ar fi putut să fie în altă parte. Nu el.

– Orice ar fi, Amy, voi fi aici. Dă-mi de știre telepatic, rămân pe frecvență la orice ton de apel dinspre tine.

Am încuviințat, dar profa nu ar fi putut să vadă. Legătura mentală se întrerupsese brusc, rămânând de una singură în gândurile mele.

M-am lăsat pe vine, sprijinindu-mă de perete. Mi-am îmbrățișat genunchii sub bărbie și am lăsat lacrimile să curgă.

Știam de dinainte să am o confirmare că ceva nu e bine, că iar m-am grăbit, și că nu am luat în calcul toate posibilitățile. Chiar și acum, ezitam să mă gândesc la cea mai groaznică dintre ele: ca Andrei să fie în cealaltă dimensiune unde, probabil că aveam acces, la câte greșeli făcusem, dar de unde nu aș mai fi fost capabilă să mă întorc vreodată. Nu pentru că nu aș fi găsit o soluție de ieși de acolo, ci pentru că, în adâncul sufletului, știam deja că sunt damnată. Pentru că *eu* nu mă puteam ierta.

O mână m-a tras de brațul drept și m-am trezit direct în picioare, năucită.

– De ce arăți de parcă a murit? E stabilizat, doar inconștient pentru moment. Și de ce nu ai răspuns la telefon? Te-am căutat peste tot!

Neavând putere să îmi mai ridic privirea, m-am lovit cu fruntea direct în pieptul lui. Și-a pus brațele în jurul meu și m-a strâns ușor, frățeste, oftând.

– Bună și ție, Eric, i-am spus, depărtându-mă de el și menținându-mi atenția spre podeaua neuniformă, plină de urme de la mocirla de afară. Vlad? m-am interesat absentă.

– Poate nu ar fi trebuit să te ridic de pe po...

– Andrei! se auzi vocea pițigăiată a lui Lilith.

L-am ignorat complet pe Eric și m-am repezit spre salon, unde doctorul tocmai îl examina pe Andrei, care privea confuz în jur. Ochii i-au poposit asupra mea și expresia a trecut năucitor de repede din confuzie în groază pură.

– NU! Ajutor! Luați-o de aici, vă rog! Unde sunt? UNDE SUNT? E IADUL? AJUTOR! NU! NU! NU! urlă din toți rărunchii, chipul schimonosindu-i-se ca niciodată, într-un mod grotesc, încât parcă nici îl priveam pe Andrei.

Doctorul mă privea cu precauție, nu îndrăzni să scoată un cuvânt, dar Lilith reacționează fulgerător, îmbrâncindu-mă afară din salon.

– Poate l-ai adus înapoi, dar asta nu schimbă nimic între voi. În plus, și se încruntă în așa fel încât era evident că îi este teamă, nu știu ce i-ai făcut, dar trebuie să pleci.

Eric îi dădu mâinile la o parte de pe mine și se postă ferm în fața ei.

– Nu așa te porți cu persoana care ți-a salvat iubitul. Puțină recunoștință.

I-am pus lui Eric o mână pe umăr, ferm, cât să știe că nu e nevoie să îmi ia apărarea și s-a dat la o parte.

– Las-o, are dreptate. Andrei e în șoc, am murmurat, mutându-mi atenția spre un neon care pâlpâia în capătul holului. Am să mă întorc după ce știu că se va fi odihnit.

Am văzut că doctorul verifica perfuzia lui Andrei, care, în mod surprinzător, adormise. Apoi am sesizat seringă golită din mâna bărbatului sfrijit – îi administrase un calmant. Mă fixă cu o privire greu de înțeles, apoi plecă din salon. Lilith îi luă locul, ținându-l pe Andrei de mâini și sărutându-i-le.

Mi s-a pus un ghem în stomac și m-am luptat cu greu senzației de vomă care mă copleșea.

– Ce spuneai mai devreme de Vlad?

Eric își așează ochelarii mai bine, așa cum făcea el atunci când ezita să dea o veste proastă, de parcă curajul lui consta în a-și îndesa rama aceea neagră, lucioasă și pătrătoasă, mai bine pe nas.

– Este... să zicem că este *indisponibil*.

Am inspirat adânc, apoi mi-am ridicat privirea spre el, calmă, de neclintit.

– Arăt de parcă am nevoie să fiu menajată?

Ezită să mă privească, ci se mulțumi să inspire din pieptul lui imens, care deveni și mai mare, până și spre surprinderea mea.

– La cât amâni să îmi spui, bag mâna-n foc că este vorba de Colector.

Mă fixă perplex, încruntându-se și împreunându-și brațele la piept.

– Manuscrisul? vru el să afle.

– În niciun caz, am pufnit în răs. Pur și simplu așa merg lucrurile mai nou, Eric. Dacă ceva rău se poate întâmpla, fii sigur că asta e prima opțiune aleasă de *Fortuna*, și m-am lăsat din nou să mă scurg pe unul din pereți.

Eric nu mai rosti un cuvânt, în schimb se așează lângă mine, inspirând. Expirând. Nu părea nici el în apele lui.

– Evident că fuge de Colector, doar este un moment prielnic pentru așa ceva, acum că Andrei, cel mai probabil, nu s-a întors, de fapt - nu așa cum îl știm noi. Mai urmează să se întoarcă și Striga, Coaliția și Părinții la un loc, ca petrecerea să fie de pomină. Unde mă înscriu? Vreau să mă asigur că măcar eu să fiu atracția serii, nu? Eu, cu Harul meu, atât de puternic. Eu, care acționez mereu prea repede, și lumea are de suferit.

Își puse o mână pe umărul meu, zâmbindu-mi stângaci. Nu se pricepea la a mă consola, era un demon până la urmă, dar efortul lui mi-a smuls un surâs timid.

– Amy, dacă doar intențiile bune ar fi răsplătite, noi nu am trăi în acest cerc, dar ai greșit universul. E nevoie să cazi iar și iar înainte să te ridici cu adevărat.

– Aș vrea să cad doar eu, sau să o fac în mod repetat, oricât e nevoie, dar fără să sufere cei din jurul meu. Vreau să rup cercul ăsta.

– Și apoi, ce? Ce ar fi dacă ruپی cercul? Cum va arăta viața ta? Te gândești vreodată și la asta?

Am stat o clipă pe gânduri. Nu aveam un răspuns.

– Cine are timp să ajungă până acolo cu proiecțiile?! Trebuie să găsec soluții pentru a remedia toată mizeria asta cauzată de mine și de bolile din trecut. E responsabilitatea mea, îmi asum totul! Dacă nu i-aș fi spus lui Lucian să îmi ia iubirea, nu am fi aici, Andrei ar fi bine-mersi, sub vraja lui Lilith, dar bine, nu cu atacuri de cord la activ, Vlad ar fi în siguranță, prietenii mei nu ar fi vase pentru instanțe malefice pre creația Divină, oamenii afectați de modificarea fluidității timpului, de anul trecut, ar fi acum în viață, nu putrezind la doi metri sub pământ, preotul Niculae ar mai sluji la Biserica de lângă liceu,